

Forfatter: [Martin Brun]

Titel: Fandens Fortvivlelse over sit Riges Forstyrrelse den 17. Januarii.

Citation: [Martin Brun]: "Fandens Fortvivlelse over sit Riges Forstyrrelse den 17. Januarii.", i [Martin Brun]: *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6*, L.N. Svare, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_006-shoot-workid2_006_007/facsimile.pdf (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 6

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

7
37-13
Sandens Fortviølelse

over

sit Riges

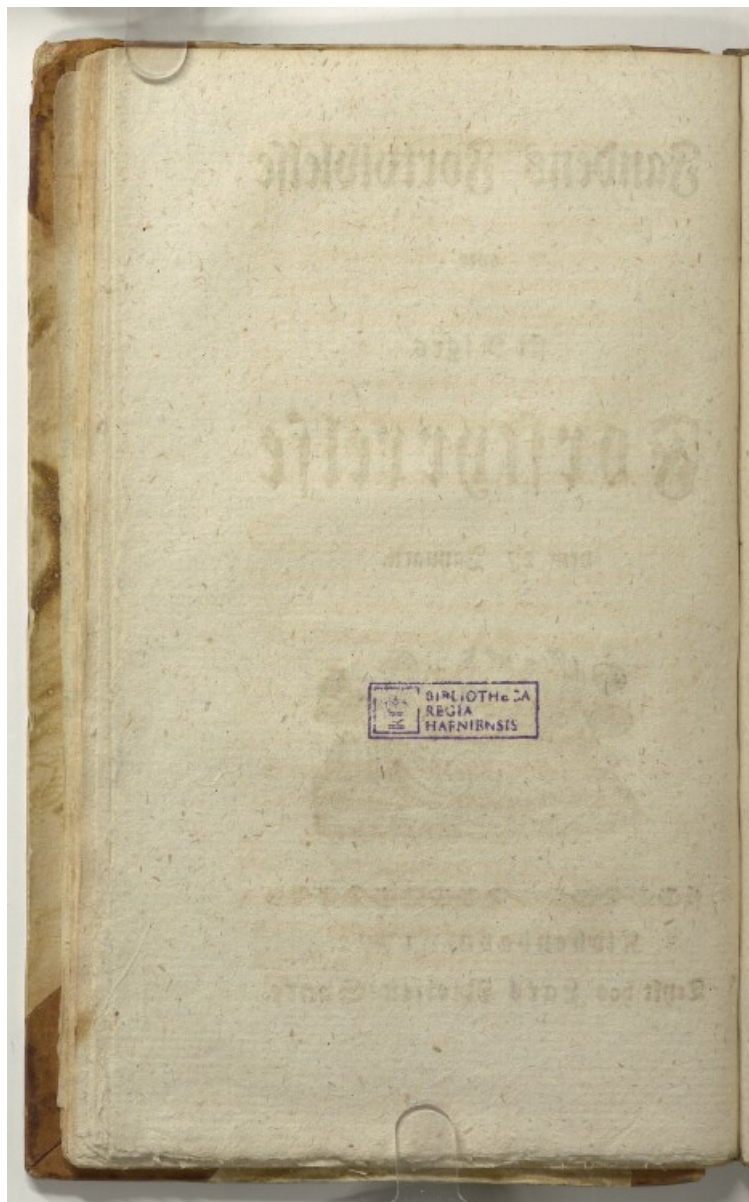
Forstyrrelse

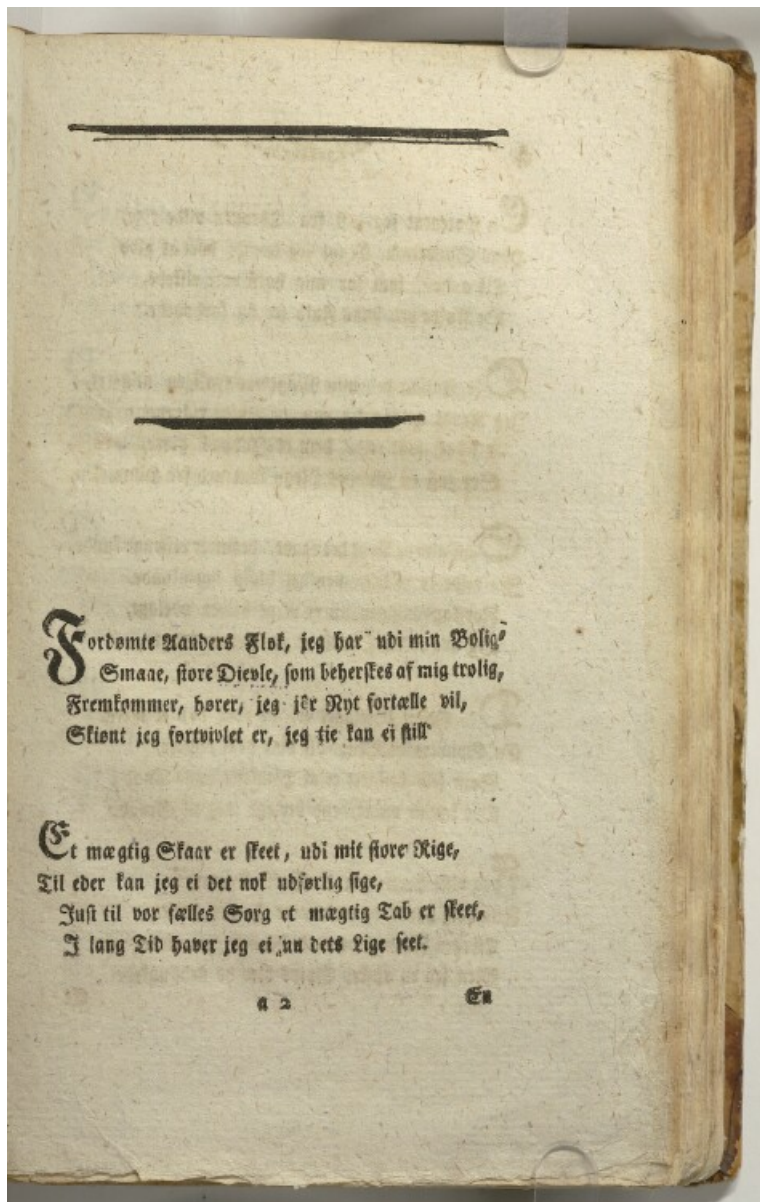
den 17 Januarii.



Kiøbenhavn, 1772.

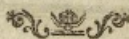
Trykt hos Lars Nielsen Svare.





Forbante Manders Flok, jeg har udi min Bolig,
Smaa, store Diele, som beherkes af mig trolig,
Fremkommer, horer, jeg ier Nyt fortælle vil,
Skient jeg fortviølet er, jeg tie kan ei stille

Et mægtig Skaar er steet, udi mit store Rige,
Til eder kan jeg ei det nok ubørlig sige,
Jusi til vor sælles Sorg et mægtig Tab er steet,
I lang Tid haver jeg ei, nu det's Lige seet.



En Potentat jeg just fra Thronen vilde ride,
Hans Souveraine Magt jeg tænkte bort at give
Til andre, som for mig hoist vare elskede,
De skulde ved hans Fald see sig forhoyede.

Der Anslag ved min Magt var trosligen min-ret,
Jeg Krudt og Kugler gav, de skulde ruineret
Alt det, som vilde dem et Indpas giøre, men
See just en Raades Regn kom ned fra Himmelen,

Som gjorde Krubdet baadt, det meer ei fange kunde,
Jeg vilde tørre det, men det hialp ingenlunde.
Forskandningen nu er reent bleven ødelagt,
Og alle i Arrest med et er bleven bragt.

Der Magt borttaget er, de øber den ei mere,
En Souveraine Magt vil over dem regiere,
Som selv beslyret er af Himlens høye Raad;
Det kan ei andet, end bevæge mig til Graad.

Fra visse havde jeg Undseelse borttaget,
Grimodig havde de med mine Fiedre pralet,
Til egen Fordeel de med dennem prunkede,
Men fra en ønsked Spids blev de nedskunkede.

Et



Et Blodbad havde jeg i Sinde at anrette,
For at forhindre dem, som vilde sig modsætte,
Imod min elskte Magt, men ser det gif ei an,
Dok Helved-Magt kan ei mod Himlens holde Stand.

Et pragtligt Traktament jeg tænkte at anrette,
Og Retter glædesfuld for eder at fremsætte,
Jult for mit Rigets Vel, og dets Formærelse,
Men jeg mig denne Gang maage det berøvet see.

Dog jeg har Haab endnu, skjønt de er bleven Fanger,
Skjønt de lid horte blir, jeg dennem dog erlanger,
Men om de vender om med ret Fortvøvelse,
Anraaber Hielp, de mig da blir berøvede.

Men Himmelen endnu ei horer deres Klage,
Som de fremkommer med i deres Jammers Dage,
Da den af Trældoms Frygt af dem frembringet er,
Ja Himlen kender og euhder af dem især.

Jeg tænkte: Jeg nu ret vil dette Kar begynde,
Som skedte, naar kunns hver fornyet vilde synde;
Naar Sæden blev kun qvalt, som skulde give Død,
Da kande jeg mig med mit Rige ønske Gød.



Forgieves Stænderne jeg søgte at forgifte,
Just ved Ueenighed imellem dem at liste,
Endeel forgiftet blev, men alle ei den Skaal
Drak ud, jeg skienkede med et oprigtig Maal.

For jeg vel onskede selv Kirker at adspilte
Ved nye Uordener blant demnem at opbitte,
I Norden, det slog Feil, nu Himlen Danmark
Beskötter, da den sig antager dens Monark.

Krigs-Officererne jeg vilde selv inbilde,
At dem ei nogen Ting saa ilde klæde vilde,
Som tierligst at omgaes med Underhavende,
Tyranisk Kulde de sig commenderend' see.

En Deel, som Riget, Land og Kongen tiende trolig,
Det var ei min Proffit, de Kulde lede rolig,
De blev astalkede, hver søgte hiem til sit,
Der Vortgang havde snart mig profiteret lit.

Men see! det varre kort, den Sag opdaget bliver,
Just disse Karle man paa nye igjen udskri-er,
De viser andet ei, end det man kalder Got,
Og disse Troslab just fordobler meer min Spot.

Utros



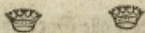
Urofskab havde jeg i alle Stænder plantet,
Og Venner havde jeg, som dagligdags den vandet,
Enhver paa sin Maaner, men den nedtryffet blev
I første Maaned, da den Syttende man frev.

Sil al Ulykke har! en Dængde sammenkriger
Et Bidat, som ei got i mine Orne siger,
I vor Regiering er der Skade flect derved,
Di'vore Mægtige-maae see i Ufsehed.

Just ved den Gattigdom, som herfste allebegne,
Sels Dyden skulde nu for Kasterne nedfegne,
Og mod der's Overmagt ei mere holde Stand,
Men det forhindret blev, jeg det ei endre kan.

Et Huus jeg tænkte for mange at opbygge,
Hvor i Fornoyelser de kunde leve trygge.
Men see! det just med Magt nu alt nedrevet er,
Og flere har med det sels prøvet Lidelser.

Jeg er ei mere vis paa Severen at ngde,
Hvorover jeg tilforu mig havde villet fryde,
I Christians Lande jeg den ægte Dyd nu seer
Fremfkinne, hvoraf jeg mit Gode spaaer ei meer.
Hvad



Hvad er dog Helveds Magt, naar Himlens vil regiere?
Himns Hellig øde bli'r, naar dennes vil florere,
Vi selv maade det tilstaae; den Syttende, en Dag,
Af forste Maaned just beviser denne Sag.

Da just en Diele Flok sig havde sammenrottet,
Der's Utslag dievelst var, blev derfor og bespottet,
Dem, som reen Kierlighed for Gud og Kongen bær,
Ei selv adsplitte kan den hele Helveds Hær.

Kom Helved' med din Magt, at sprud din Ild og Flaamer,
Det os ei Skade gier; thi Herren os annammer.
Et evigt Forson har bespyttet os endnu,
Der Gud ved Christi. NS Haand har kommet
os ihu.

